

Roger Estrada

@yummystradanakis

GOLAFRE 365

LES GRANS BUFFETS: NO PODIA ACABAR BÉ

Abraçat al vàter de l'habitació del Zenitude Hôtel de Narbona observo el meu reflex aquàtic esquitxat per les sobralles d'un festí gastronòmic dolorosament excessiu. Són les quatre de la matinada i tremolo espasmòdicament; és hora d'admetre l'evidència: he estat derrotat. Un ràpid repàs a les hores precedents us ajudarà a entendre com he acabat així; la relectura de les columnes que he escrit en aquests gairebé tres anys servirà també per contextualitzar amb més perspectiva la desfeta francesa.

El pla era perfecte, una escapadeta a la ciutat del Llenguadoc amb la Maria, l'Elena i el Jorge amb un objectiu clar: sopar a Les Grands Buffets, la *maison* fundada l'any 1989 que ha escampat la seva fama arreu recuperant el clàssic banquet a la francesa en forma de bufet dividit en diferents àrees on et pots anar omplint el plat, com ells diuen, a voluntat. Evidentment, coneixent-me, això només podia acabar fatal. "Roger, calma", m'adverteix la Maria, que em coneix millor que jo. Però les seves paraules, tot i estar assegurada davant meu, m'arriben com una remor llunyana; estic centrat en la platerada de marisc que acabo de servir-me: mitja llagosta, un escamarlà, mitja cabra de mar, tres ostres i un grapat de cargols de punxa. *Pas mal*.

Segon plat: degustació de *charcuterie*, *foie gras* i fumats. Encara hi ha forat (crec, erròniament): cuixa de cabrit (resseca), salsitxa (buf!) i moll de l'os (ínfim). Començo a delirar i m'abraono sobre la secció de formatges posseït pels esperits de John Belushi i *Ratatouille*. "La carta de formatges més gran del món", anuncien orgullosos els malparits, tot detallant-ne la relació completa al quilomètric tiquet final. 35,90 € per persona és un preu imbatible. Llàstima que cada centim, cada engruna, acabés al fons del meu vàter del Zenitude Hôtel. ♦

R.E.

Laura Saula

@laurasaula

PANTOCRÀTOR URBÀ

MARC ZORRILLA: "EM COSTA MOLTÍSSIM DESPRENDRE'M DE LES MEVES CRIATURES"

@marcz.crisalida

Marc Zorrilla (l'Hospitalet de Llobregat, 1987) fa 14 anys que es dedica a la caracterització i al maquillatge d'efectes especials a Crisálida Creaciones, el taller on tots els mons fantàstics cobren vida. Sigui la creació de màscares de zombis per a pel·lícules, decorats per a *scape rooms* o *attrezzo* per a personatges de *cosplay*, a aquest apassionat del cinema i de la ciència-ficció no se li escapa cap encàrrec.

Cap de Crisálida Creaciones

CÈLIA ATSET

VOCACIÓ PER LES ARTS PLÀSTIQUES

Al Marc no li agradava gaire estudiar. En canvi, va créixer en una casa on el bricolatge i les arts plàstiques es respiraven per tots els racons. També li encantava llegir còmics i després dibuixar-los. Anys més tard, mentre arxivava papers en una empresa qualsevol, li van parlar d'un curs de maquillatge i efectes especials. De seguida va veure la llum i s'hi va apuntar. Va ser el primer pas per descobrir la seva autèntica vocació. A poc a poc va començar a tenir petits encàrrecs per a curtmetratges i anuncis, fins que va decidir obrir el seu propi taller i dedicar-s'hi de ple.

EFFECTES ESPECIALS A LES XARXES

Reconeix que hi ha moltes pel·lícules que l'inspiren a l'hora de treballar, però si n'hagués d'escollir una es decantaria per *Dràcula de Bram Stoker*, de Francis Ford Coppola. "El maquillatge i el vestuari són la bomba", diu Zorrilla, que assegura que té el "defecte professional" d'anàlitzar tots els elements fantàstics quan mira pel·lícules. Una anàlisi que després disfruta compartint a les xarxes amb altres experts del sector, alguns dels quals són grans referents per a ell. "Fins i tot el creador d'efectes especials d'*Alien* t'explica a les xarxes com s'ho va fer".

ENTITATS QUE COBREN VIDA

Si hi ha una cosa que li faci pena és que, després de setmanes d'elaboració i treball manual, potser la seva creació només sigui visible durant unes quantes hores o uns dies. Com un ninot que va fer semblant al monstre de la pel·lícula *La cosa*, que va aconseguir guardar al seu taller durant anys un cop amortitzat. "Em costa moltíssim desprendre'm de les meves criatures", assegura l'artista, que creu que el més difícil és quan toca llençar algun motllo: "És la clau, perquè puc replicar tantes vegades com vulgui un element concret, però al final s'acaba trencant".